

Sygn. akt VI Ga 30/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass – Kloc

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Marta Zalewska (spr.)

Protokolant: Barbara Ćwiok

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: R. L.

przeciwko: (...) S.A. w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego co do punktu I w zakresie kwoty 11.475,61 zł z ustawowymi odsetkami od niej oraz co do punktu II wyroku Sądu Rejonowego w K. V Wydziału Gospodarczego z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt V GC 33/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda R. L. kwotę 5.256,85 zł (pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt sześć złotych 85/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 18 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części oddala powództwo,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 525,98 zł (pięćset dwadzieścia pięć złotych 98/100) tytułem kosztów procesu,

2. w pozostałej części oddala apelację,

3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 203,52 zł (dwieście trzy złote 52/100) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn.akt VI Ga 30/17

Uzasadnienie wyroku z dnia 11.05.2017r.

Powód R. L., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą

(...) w K. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie nim od pozwanego (...) S.A. w S. na jego rzecz kwoty 12.107,45 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.11.2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego wedle norm taryfowych tytułem kosztów najmu, parkowania i holowania pojazdu w ramach cesji wierzytelności z oc sprawcy szkody.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty i o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaprzeczył jednak, aby był zobowiązany do wypłaty na rzecz powoda lub poszkodowanego jakichkolwiek wyższych kwot z tytułu najmu pojazdu zastępczego, holowania, załadunku, wywozu i kosztów przechowania uszkodzonego pojazdu, niż te uwzględnione na etapie przedsądowym (4.516,00 zł brutto). Wskazał, że w przedmiotowej sprawie, jako zasadne uznano 23 dni wynajmu samochodu zastępczego, na który to składają się następujące okresy :

- od dnia 07.04.2014 r. do dnia 10.04.2014 r. wykonane zostały oględziny pojazdu co daje 4 dni,
- od dnia 25.04.2014 r., kiedy to pozwany otrzymał wniosek o rozszerzenie zakresu uszkodzeń, do dnia 30.04.2014 r., kiedy wniosek został uznany (6 dni),
- od dnia 05.06.2014 r., kiedy został złożony kolejny wniosek o rozszerzenie zakresu uszkodzeń do dnia 10.06.2014 r., kiedy został on zaakceptowany (6 dni),
- technologiczny czas naprawy (zgodnie z przedstawionym kosztorysem) - 6 dni,
- 1 dzień na organizację naprawy.

Pozwany podał, że pozostałe należności wynikające z faktury nr F (...) pozwany uznaje jako nieuzasadnione - sztucznie wykreowane i wątpliwe. Zasnaczył nadto, że stawka dobowa parkowania została zweryfikowana do kwoty 20 zł. brutto za dobę, natomiast koszt holowania pojazdu z miejsca zdarzenia, a następnie do warsztatu, do kwoty łącznej 800 zł. brutto. Zarzucił, odnosząc się do twierdzeń powoda, że co prawda zweryfikowany przez niego kosztorys został odesłany dopiero w dniu 10.06.2014 r., jednakże powód świadomie pominął fakt, że ów kosztorys pozwany otrzymał w dniu 5.06.2014 r., a zatem nie miał realnej możliwości wcześniejszego odesłania. Dodał, że kosztorys nr 1 został doręczony pozwanemu w dniu 27.04.2014 r. i zweryfikowany został przekazany poszkodowanemu w dacie 30.04.2014 r. Strona pozwana nie dysponuje wiedzą dotyczącą tego, co działo się z pojazdem pomiędzy 30.04 a 05-06.2014 r. - za taką opieszałość w procesie naprawy pojazdu strona pozwana nie ponosi żadnej odpowiedzialności. Pozwany zakwestionował także wysokość zastosowanych stawek za najem pojazdu zarzucając, iż odbiegają one w sposób rażący od stawek stosowanych na rynku pojazdów zastępczych w miejscu zamieszkania powoda. Wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na sporne okoliczności.

Sąd Rejonowy w K. dniu 7.10.2016r. wydał wyrok, którym uwzględnił powództwo w całości. W uzasadnieniu wskazał, iż

Powód w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, wynajął poszkodowanemu samochód zastępczy marki F (...) diesel o numerze rejestracyjnym (...), który był wykorzystywany codziennie przez poszkodowanego w takim samym zakresie jak pojazd uszkodzony. Wynajem pojazdu zastępczego trwał faktycznie od dnia 07 kwietnia 2014 r. do dnia 14 czerwca 2014 r. W dniu 8 kwietnia 2014 r. nastąpiło zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi. Z historii naprawy pojazdu wynika, że w dniu 10 kwietnia 2014 r. nastąpiły oględziny przednaprawcze pojazdu przez przedstawiciela ubezpieczyciela, 16 kwietnia 2014 r. dostarczono kosztorys naprawy przez ubezpieczyciela z pierwszych oględzin, zaś w dniu 22 kwietnia 2014 r. dostarczono pojazd do serwisu. W dniu 25 kwietnia 2014 r. wykonano, na zgłoszenie serwisu dodatkowe oględziny pojazdu przez ubezpieczyciela i ten 30 kwietnia 2014 r. dostarczył serwisowi zweryfikowany kosztorys. W sprawie raz jeszcze - pomiędzy 5 a 10 czerwca 2014 r. dokonano, z uwagi na nowo wykryte usterki pojazdu będące konsekwencją zdarzenia szkodowego, weryfikacji kosztorysu. W sprawie sukcesywnie, stosownie do wykrywanych uszkodzeń, dokonywano zamówienia części zamiennych, przy czym na niektóre z nich, konieczne było oczekiwanie na sprowadzenie z magazynu centralnego producenta w Hiszpanii. Ostatnie części zakład naprawczy

otrzymał w dniu 13 czerwca 2014 r., naprawę pojazdu ukończono w tym samym dniu, zaś poszkodowany pojazd odebrał dzień później. Powód wystawił poszkodowanemu Ł. S. fakturę VAT na kwotę 16.623,45 zł. brutto, przy czym - mając na uwadze zawartą umowę cesji wierzytelności, wezwanie do zapłaty skierował do strony pozwanej. Na zafakturowaną kwotę składały się : 1/ należność z tytułu holowania pojazdu (ryczałtowa) – 615,00 zł., 2/ usługa parkingowa za 11 dni – 338,25 zł., 3/ wywóz pojazdu z parkingu do warsztatu (ryczałt) – 615,00 zł., 4/ wynajem pojazdu zastępczego klasy C diesel za 68 dni – 15.055,20 zł. W postępowaniu likwidacyjnym ubezpieczyciel uznał za zasadne wypłatę odszkodowania w łącznej kwocie 4.516,00 zł., przyjmując stawkę dzienną najmu w wysokości 152 zł. brutto, przy uznaniu za zasadne najmu pojazdu zastępczego przez 23 dni. Zweryfikował także stawkę dobową z tytułu parkowania pojazdu do wysokości 20 zł. brutto, zaś koszty dwukrotnego holowania pojazdu do łącznej kwoty 800 zł. brutto Stosowane przez powoda stawki najmu pojazdu tej klasy są zbliżone do występujących u innych przedsiębiorców. Nadto stawki te, jak również koszty holowania i parkowania, są uznawane w analogicznych sprawach przez ubezpieczycieli. Co do zasady podzielił Sąd wnioski opinii biegłego odnośnie zasadnego czasu najmu pojazd zastępczego, uwzględniając korektę dokonaną przez biegłego w ustnej opinii uzupełniającej. Dopiero bowiem wówczas, tj. po przesłuchaniu w charakterze świadka osoby dokonującej naprawy uszkodzonego pojazdu, biegły mógł dysponować całym spektrum wiedzy faktograficznej o poszczególnych zdarzeniach dotyczących naprawy uszkodzonego pojazdu. Wówczas to, po ujawnieniu faktu konieczności sprowadzania części zamiennych z zagranicznych magazynów producenta, biegły skłonił się do uwzględnienia jako zasadny całego faktycznego okresu naprawy pojazdu. W aspekcie uznania rynkowości cen poszczególnych usług świadczonych przez powoda na rzecz poszkodowanego, decydujące z kolei znaczenie miało wykazanie ich uznawania w analogicznych sprawach przez ubezpieczycieli, w tym pozwanego.

W ocenie prawnej wskazał, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., sygn. akt III CZP 5/11, odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego nie służącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki za najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. W zakresie czasu, w jakim poszkodowany może korzystać z pojazdu zastępczego, Sąd stanął na stanowisku, iż poszkodowany jest pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu nie przez technologiczny okres naprawy, lecz również przez rzeczywisty czas naprawy pojazdu, w tym oczekiwania na części zamienne. W związku z powyższym, wynajem pojazdu zastępczego przez cały czas faktycznego, a nie tylko teoretycznego czasu naprawy, pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałym zdarzeniem i powinien podlegać wynagrodzeniu. W tym kontekście dostrzec trzeba, że powołany w sprawie biegły wskazał pierwotnie jako zasadny i konieczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu (co ma wpływ na czas uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego) czas 39 dni kalendarzowych. Jak jednak przyznał składając opinię ustną uzupełniającą, nie brał pierwotnie pod uwagę konieczności sprowadzenia części zamiennych z zagranicznych magazynów centralnych producenta. Po uzyskaniu tej wiedzy skłonił się do zweryfikowania pierwotnych wniosków swojej opinii i uznania za uzasadniony cały faktyczny czas naprawy. Sąd podzielił wniosek zweryfikowanej opinii. W ocenie Sądu, konieczność oczekiwania na sprowadzenie części z zagranicy jest okolicznością, która jest okolicznością obiektywną, niezależną od serwisu naprawczego czy samego poszkodowanego. Tym samym, nie może być traktowana jako przejaw zawinionej opieszałości tych podmiotów, co uwalniałoby ubezpieczyciela w tym zakresie od odpowiedzialności odszkodowawczej.

Również zastosowane stawki dobowe : za wynajem samochodu zastępczego i usługę parkowania, a także stawka za holowanie pojazdu, nie budzą w realiach niniejszej sprawy wątpliwości Sądu. Skutecznie bowiem wykazał powód, iż pozwany w analogicznych sytuacjach dobrowolnie akceptował proponowane przez stronę powodową stawki. Podobnie postępowali inni ubezpieczyciele. Jedynie na marginesie wskazać trzeba, że - uwzględniając także wnioski opinii biegłego co do wyliczenia stricte stawek średnich funkcjonujących w danym segmencie usług na rynku lokalnym, to stawki stosowane przez powoda, nie są rażąco zawyżone wobec tych (arytmetycznych) wyliczonych przez biegłego, nadto na poszkodowanego nie sposób nałożyć obowiązków po pierwsze szczegółowej znajomości rynku w tym zakresie, jak i poszukiwania oferty najtańszej. Oczywiście należałoby wymagać od poszkodowanego (jeżeli nie działałby w stanie wyższej konieczności), aby zrezygnował z usługi, za którą usługodawca żądałby kwoty prima facie

odbiegającej od jej rzeczywistej wartości, a zatem ewidentnie nierynkowej. W realiach jednak niniejszej sprawy, nie sposób mówić o zaistnieniu takich przesłanek. (art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c.).

Powyższy wyrok **apelacją zaskarżył pozwany** w zakresie punktu I ponad kwotę 631,84zł z zasądzonymi odsetkami oraz w zakresie punktu II co do zakresu obciążenia strony kosztami. Wniósł o zmianę w tym przedmiocie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części, ewentualnie uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu wyroki zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego art. 361 § 1 kc przez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, iż uzasadniony zwrot kosztów najmu, holowania i parkowania obejmuje całkowity okres od dnia powstania szkody do dnia zakończenia naprawy, w tym przyjęcie za uzasadniony okres oczekiwania na dostawę części zamiennych, jak również okres ustalania przez serwis pełnego zakresu jej naprawy, tj. iż od daty oddania pojazdu do naprawy do daty ustalenia zakresu uszkodzeń i zamówienia części: 5-10.06. upłynął okres prawie 2 miesiące, co wskazuje na opieszałość serwisu

-naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i zastąpienie pisemnej opinii ustną

-naruszenie art. 227 kpc w zw. z art. 278 § 1 kpc tj. przeprowadzenie dowodu z ustnej opinii co do okoliczności nieistotnych oraz nie dotyczących wiedzy specjalnej w zakresie okresu oczekiwania na części zamienne

- naruszenie art. 278 kpc poprzez nieuwzględnienie wniosku pozwanego o wykonanie opinii uzupełniającej wyłącznie w formie pisemnej

- sprzeczność ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż stawka najmu powoda nie jest rażąco zawyżona.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania, szczegółowo odnosząc do zarzutów podniesionych przez pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd podzielił zarzuty apelacji w zakresie naruszenia przez Sąd przepisów prawa materialnego art. 361 kc oraz prawa procesowego tj. art. 227 kpc w zw. z art. 278 § 1 kpc i 233 kpc.

Sąd II instancji jako sąd merytoryczny w sprawie ocenił materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd Rejonowy i uznał, iż sąd I instancji przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów. Powyższe tyczy się kosztów holowania na parking i do warsztatu ze stawką zastosowaną przez powoda 615zł x 2. W tym przedmiocie opiniował biegły sądowy, który poprzez zestawienie stawek rynkowych na rynku właściwym za podobną usługę ustalił stawkę średnią na poziomie 275,21zł, przy czym stawka powoda w sposób istotny odbiegała od wskazanych przez biegłego stawek (o 200zł przekraczała najwyższą konkurencyjną stawkę). Porównanie stawki średniej ze stawką rynkową dawało wynik matematyczny, iż stawka powoda o 66% przekracza średnią stawkę, co skutkowało oceną przez Sąd Okręgowy, iż stawka powoda była rażąco wygórowana w stosunku do innych stawek panujących na rynku właściwym. W konsekwencji sąd II instancji za usługę parkowania przyjął stawkę uznaną przez pozwanego na poziomie 400zł x2, co dało 800zł. Stawka za koszt parkowania zastosowana przez powoda w wysokości 338,25zł została uznana przez pozwanego na etapie apelacji. Odnosząc się do stawek najmu ustalonych przez biegłego, najwyższa ze stawek na rynku właściwym wynosiła 221zł, najniższa 145zł, zaś średnia tych stawek dała kwotę 174,33zł. Zestawiając powyższe ze stawką powoda: 221,40zł, ta ostatnia przekraczała stawkę średnią o 27%, przy czym mieściła się w przedziale stawek konkurencji. Nie sposób zatem było uznać, iż była rażąco wygórowana w stosunku do innych stawek panujących na rynku właściwym. Stąd też Sąd Okręgowy w tym przedmiocie podzielił stanowisko sądu I instancji i na tej podstawie oddalił w tej części apelację na podst. art. 385 kpc.

Odnosząc się do zarzutów apelacji w zakresie uzasadnionego najmu pojazdu w kontekście art. 361 kc sąd II instancji zauważył, iż pisemna opinia biegłego i szczegółowe jej logiczne uzasadnienie wskazywały na 39 dni uzasadnionego czasu naprawy, uwzględniającego zwyczajowy czas oczekiwania na części przy tego typu pojazdach,

technologiczny czas naprawy oraz czas trwania czynności związanych z naprawą. Dodać należy, iż biegły w swej opinii uwzględnił okoliczność faktyczną i rzeczywistą w przebiegu naprawy związaną z oczekiwaniem serwisu na oględziny, kosztorys naprawczy, weryfikację zakresu uszkodzeń po oddaniu pojazdu do naprawy przez serwis oraz zgłoszenie na tej podstawie dodatkowych uszkodzeń i oczekiwanie serwisu na akceptację powyższego przez ubezpieczyciela. Postępowanie dowodowe jednak, w tym słuchany na w/w okoliczności świadek w osobie J. K., nie dostarczyło informacji, kiedy zamówiono po raz kolejny części i z jakich przyczyn doszło do kolejnego zgłoszenia oględzin w dniu 5.06.2014r. oraz czy data otrzymania części: 11.06 była wynikiem pierwszego czy też kolejnego, opieszałego, zdaniem biegłego, zamówienia przez serwis części. Sąd podzielił zarzut apelacyjny co do przekroczenia przez biegłego zasady procesowej opiniowania na okoliczności wyłącznie tzw. wiedzy specjalnej, skoro biegły ustnie na rozprawie de facto wyrezytał sąd, a sąd opinię tę przyjął bezkrytycznie. Okoliczności te pozostawały wyłącznie domena sądu jako tego organu sądowego, który dokonuje ustaleń faktycznych nie wymagających wiedzy specjalnej oraz oceny prawnej ustalonego przez siebie stanu faktycznego. Biegły sądowy w ustnej opinii w sposób sprzeczny z art. 278 § 1 kpc zaopiniował zasadny okres najmu przyjęty w całości przez powoda na podstawie okoliczności faktycznych niewymagających wiedzy specjalnej a ponadto niewynikających jednoznacznie z materiału dowodowego.

W konsekwencji sąd II instancji przyjął za zasadny czas najmu:

- 7.04.2014r. – kolizja i jej skutek w postaci uszkodzeń wykluczających samochód z ruchu i data najmu pojazdu
- 10.04.2014r.- oględziny + protokół przednaprawczy (4 dni)
- 16.04.2014r. – kosztorys naprawczy sporządzony przez ubezpieczyciela po pierwszych oględzinach (zasadny okres oczekiwania na akceptację ubezpieczyciela, gdyż serwis, jak i właściciel samochodu do tego czasu nie są w stanie podjąć decyzji, jaką metodą czy według faktycznych kosztów czy według kosztorysu pojazd naprawić – 6 dni)
- 17.04.2014r. – zaholowanie pojazdu do serwisu i weryfikacja przez serwis zakresu uszkodzeń (1 dzień)
- 18.04.2014r. – zgłoszenie dodatkowych uszkodzeń i w tym samym dniu oględziny
- 30.04.2014r. – według akt szkody – akceptacja zakresu uszkodzeń przez ubezpieczyciela (12 dni)
- 30.04.2014r. – obowiązek serwisu zamówienia części
- 6.05.2014r. - okres oczekiwania na części zamienne (5 dni)
- 7.05.2014r. – 14.05.2014r. – czas technologiczny naprawy (6 dni)
- 15.05.2014r. – wydanie pojazdu właścicielowi (1 dzień)

Biegły prawidłowo w/w okresie doliczył 4 dni wolne od pracy serwisu naprawczego, co łącznie dało 39 dni uzasadnionego okresu naprawy, a tym samym niezbędnego czasu najmu pojazdu zastępczego. 39 dni przemnożone przez stawkę powoda: 221,40zł dało kwotę kosztu zastępczego najmu: 8.634,60zł, co przy uwzględnieniu niespornych kosztów parkowania i kosztów holowania tych ostatnich na kwotę 800zł dało kwotę 9.772,85zł. Od kwoty tej Sąd Okręgowy odjął wypłacone dotychczas przez pozwanego odszkodowanie 4.516zł, co dało kwotę jak w punkcie I zmienionego wyroku. (art. 386 kpc).

Sąd nie podzielił kolejnego zarzutu apelacyjnego pozwanego w postaci naruszenie przez sąd I instancji przepisu art. 278 kpc i przeprowadzenia przez ten sąd dowodu z ustnej opinii biegłego w miejsce wnioskowanej przez pozwanego uzupełniającej opinii pisemnej. Ocena, czy uzupełnienie opinii ma nastąpić w formie ustnej czy pisemnej zgodnie z zasadą ekonomiki postępowania przy uwzględnieniu, iż przepisy kpc dopuszczają ustną formę opiniowania, należy do sądu. Doświadczenie zawodowe wskazuje, iż składanie w formie pisemnej opinii uzupełniających przez biegłych w procesie sądowym generuje po pierwsze: dodatkowe koszty, pod drugie: dalsze zarzuty do opinii uzupełniającej, co powoduje konieczność dalszej opinii i dodatkowych kosztów, ponadto z reguły opinia uzupełniająca niczego nie

wyjaśnia, bo każda ze stron obstaje przy swym stanowisku. Bardziej przydatna jest w tym przedmiocie ustna opinia złożona na rozprawie, gdzie obie strony procesu przy aktywnym udziale Sądu mają prawo zadawania pytań i biegły w odpowiedziach ustnych w sposób najpełniejszy, najbardziej zrozumiały jest w stanie odnieść się do zarzutów stron.

Ponieważ zmieniona kwota powództwa zmieniła proporcje w ocenie stopnia wygrania procesu Sąd Okręgowy na nowo orzekł o kosztach za I instancję. Na koszty te po stronie powoda złożyły się: 606zł tytułem opłaty od pozwu, 2.400zł – koszty zastępstwa procesowego, 17zł: opłata skarbową, 219,01zł: reszta wynagrodzenia dla biegłego, co dało kwotę: 3242,01zł i po przemnożeniu jej 43,41% wygranej dało kwotę: 1407,35zł. Po stronie pozwanego na koszty te złożyły się: koszty zastępstwa procesowego: 2417zł i część wynagrodzenia biegłego: 1000zł co dało kwotę 3417zł, co po przemnożeniu przez 56,58% dało kwotę: 1933,33zł. Różnica została wskazana w punkcie III wyroku.

Odnosząc się do kosztów postępowania w II instancji po stornie powoda były to: 1800zł jako minimalne wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika, co przy przemnożeniu przez 52% wygranej powoda w postępowaniu apelacyjnym dało kwotę 936zł. Po stronie pozwanego były to: 574zł tytułem opłaty od apelacji i 1800zł tytułem minimalnego wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika, co przy przemnożeniu przez 48% wygranej dało kwotę: 1139,52zł. Różnica kwot 1139,52zł i 936zł dało kwotę jak w punkcie 3. wyroku, mając na względzie, iż wartością przedmiotu zaskarżenia była kwota częściowa z punktu I wyroku: 11.475,61zł.